

Lovik Károly önéletrajza¹

LOVIK KÁROLY

1874-ben születtem Budapesten, itt is jártam iskolába, két esztendő kivételével, amikor Eperjesen diákoskodtam. Életemben semmi különös nem történt velem; jogot végeztem és korán irogatni kezdtem, amit utólag eléggé sajnáltam, mert ráértem volna később a tollhoz nyúlni. Sokat foglalkoztam lötenyészéssel, az utóbbinak köszönhetem, hogy az irodalom terén szabadon mozoghattam, mert nem kellett a napi kenyérért küzdenem. Így talán gyakran úgy írtam, ahogy a saját ízlésem és nem ahogy a nagy közönség igényei megkívánták, amivel nem azt akarom mondani, hogy helyesen cselekedtem. Író és közönség között szoros kapcsolatnak kell lennie. Miután azonban soha népszerű nem voltam és valószínűleg sohase is leszek az, azal vigasztalom magamat, hogy az ok nem bennem rejlik; az írótól azt nem szabad rossz néven venni.

Mit mondjak még? Munkáim javarészt napi és hetilapokban jelentek meg; köteteim száma tizenkettőre rúg. 1911-ben a Magyar Tudományos Akadémia a Vándormadár című regényemet a Péczely-díjjal tüntette ki; ez volt írói munkásságom legnagyobb sikere, bár inkább a novella-írás terén érzem magamat otthonosnak. Mint szakíró meglehetősen sokat dolgoztam és néhány idevágó munkám külföldön különböző kitüntetésekert nyert el.

Többet a legjobb akarattal sem jegyezhetek föl magamról. Az önéletrajz-írásnál látja az ember, milyen üres és rövid az élete, milyen lényegtelennek azok az események, amelyeket egykor fontosaknak tartott, milyen magától

1 (Néhány héttel ezelőtt az Érdekes Újság Dekameronja számára írt önéletrajz, melynek kéziratát Kabos Ede úr, a Dekameron szerkesztője volt szíves előzetes közlésre a Nyugatnak átengedni.)

értetődő és sima a földi pályánk, ha visszafelé nézünk rá. Sorsommal meg vagyok elégedve, az irigység nem bánt, a könyvek mindig jóbarátaim voltak, s remélhetőleg azok is maradnak öregségemben: ennél nagyobb és szebb tanulságot nem merítettem az életből. Ha még egyszer előlről kellene kezdenem a földi küzdelmet, megint csak író lennék, és megint csak a régi szerszámaimat keresném meg.

Nyugat, 1915. 9. szám

Lovik Károly
1915 körül
Országos Széchényi Könyvtár